

rørende Distriktslæge Langhoffs Forhold. I den Anledning anser jeg det for min Pligt at udtale, at det, der efter det oplyste forelaa for Dr. Muus og Sundhedsstyrelsen paa det Tidspunkt, da den nævnte Erklæring af 18. Januar d. A. fremkom, efter mit Skøn ikke berettigede til at betegne Distriktslæge Langhoff som hengiven til Misbrug af Alkohol. Jeg kan tilføje, at jeg til Dels i Embedsmedfør har haft et ret indgaaende personligt Kendskab til Dr. Langhoff og aldrig har iagttaget noget, der tydede paa, at han var drikkældig." Altsaa, Professor Pontoppidan udtaler sig om, hvad der forelaa paa det Tidspunkt, før Redaktør Reventlows Klage fremkom, men ikke desto mindre bruger den højtærede Justitsminister det, der staar i Forhørene, til at dokumentere Læge Langhoffs Alkoholisme, ganske unødvendigt, kun som et lille advokatorisk, behændigt Fif.

Den højtærede Justitsminister siger dernæst, at jeg har udtalt i „Politiken“, at det slet ikke var Beruselse, det var galt med hos Læge Langhoff; men ganske andre Ting. Det har jeg aldrig udtalt, ikke et Ord har jeg sagt i den Retning. Jeg har sagt, at naar Distriktslæge Langhoff hævede sin Sag mod Redaktør Reventlow, og naar han søgte sin Afsked som Distriktslæge, var det ikke, fordi han indrømmede, at han var Alkoholist, eller at Redaktør Reventlow havde Ret paa alle Punkter, men det var, fordi Distriktslæge Langhoff var bleven vaabenløs i denne Kamp. Jeg synes, at i enhver Kamp har man Lov til at bruge visse Midler, men der er ogsaa visse Midler, man ikke har Lov til at bruge; naar en Modstander er slagen, og slagen saa haardt, som Langhoff er, har man ikke Lov til at bruge de Midler imod ham, som her ere brugte. Man har ikke Lov at bruge som Argument: „Han indrømmede“ alting, og derfor tog han sin Afsked. Thi det er ikke Tilfældet; Distriktslæge Langhoff vilde aldrig have taget sin Afsked og aldrig have hævet sin Sag imod Redaktør Reventlow, hvis han ikke stod som en vaabenløs Mand. (P. Th. Nielsen: Hvorfor var han vaabenløs?). Det kan den højtærede Justitsminister oplyse, hvorfor han var vaabenløs. Han kender de Forhør ligesaa godt som jeg.

Saa siger den højtærede Justitsminister, at Læge Langhoff kan udbryde: Gud fri mig for mine Venner. Nej, jeg siger, at Læge Langhoff kan udbryde: Gud fri mig for en Justitsminister, der har draget frem, hvad der staar i disse Forhør, ganske unødvendigt overfor en Mand, som nu er og i

over et Aar har været Afholdsmand. Det var ganske unødvendigt at citere, hvad der staar i disse Forhør. (P. Th. Nielsen: Men hvis det var Sandhed?). Ja, hvis det var Sandhed! Det er Sandhed, men det var ikke nødvendigt at fremdrage det. Der er Grænser for, hvor langt man har Lov til at forfølge en Mand. Hvis den højtærede Justitsminister vil, kan han citere Forhørene helt ud. Saa siger Justitsministeren efter at have citeret disse Forhør, at Sundhedsstyrelsen mente, at en saadan Mand var god nok for Befolkningen til at sidde som Embedslæge ude paa Landet. Jeg ved ikke, hvad Justitsministeren mener, om han derved har villet antyde, at Sundhedsstyrelsen mente, at der skal ringere Embedslæger til paa Landet end andre Steder, om det skulde være sagt for at indynde sig hos Landboerne i dette Ting. Nej, det, Sundhedsstyrelsen sagde, var ikke, at en Mand, som Justitsministeren havde karakteriseret, saaledes som han karakteriserede Læge Langhoff, var god nok til at sidde som Embedslæge paa Landet. Det, Sundhedsstyrelsen skrev, var, at efter alt, hvad der forelaa i denne Sag, og efter at man vidste, at Manden nu var Afholdsmand, nærede man Betænkelighed ved at indstille ham til Afsked. Videre gik Sundhedsstyrelsen ikke. Justitsministeren kunde altsaa gøre, hvad han vilde; og naar Justitsministeren siger, at han vilde være bleven angrebet af Lægerne, hvis han havde afskediget Langhoff, tvivler jeg paa, at nogen Læge havde angrebet Justitsministeren af den Grund. Sundhedsstyrelsen ræsonnerede som saa: Da Langhoff paa andre Punkter har været en overordentlig dygtig Mand og nu antagelig har faaet en Lære for hele Livet, og da vi tilmed ønske at give ham en meget alvorlig Reprimande; saa alvorlig, som den kan gives, ville vi ikke indstille ham til Afsked. Vi drøftede endogsaa, om vi ikke skulde give ham et bestemt Tilhold om ingen Sinde at nyde Spiritus, saa at han, hvis han overtraadte dette Tilhold, vilde blive afskediget; men vi syntes, det var for uværdige Forhold at byde en Embedsmand at virke under, og derfor skrev vi Tilholdet under den Form, vi have givet det. Men naar Ministeren læser Forhørene op og skildrer, hvordan Forholdet var, kan han ikke sige: Saadan en Mand synes Sundhedsstyrelsen har været god nok. Justitsministeren undlader ganske at omtale det, som er Hovedsagen, at Manden er Afholdsmand nu og har været det siden den Tid.

Den højtærede Justitsminister slutter saa med at sige, at i denne Sag har